

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. év június hó 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali vesztegetés elfogadásának büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 15.B.54/2024/11. számú ítéletét megváltoztatja.

A pénzbüntetés napi tételének számát 350 (háromszázötven) napra enyhíti, ekként a vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés összegét 350.000 (háromszázötvenezer) forintban állapítja meg.

A vádlott lakcíme helyesen cím5

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2025. május 7. napján kihirdetett 15.B.54/2024/11. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében mondta ki bűnösnek. Ezért a vádlottat 2 év szabadságvesztésre és 600 napi tétel – napi tételenként 1.000 forint – összesen 600.000 forint pénzbüntetésre ítélte, továbbá a kormánytisztviselői tevékenység gyakorlásától 3 év 6 hónapra eltiltotta. A szabadságvesztés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette.

[2] Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, melybe – a büntetés végrehajtása esetén – beszámította a vádlott által őrizetben töltött időt, és rendelkezett arról, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

[3] Ezenkívül a vádlottal szemben 100.000 forintra vagyonelkobzást rendelt el, melybe beszámítani rendelte a tőle lefoglalt 92.000 forintot, valamint rendelkezett a bűnjelekről.

[4] A kihirdetett ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében, végrehajtandó szabadságvesztés és magasabb tartamú foglalkozástól eltiltás, továbbá közügyektől eltiltás alkalmazásáért fellebbezett.

[5] Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott felmentéséért, míg védője teljes körű fellebbezést jelentett be .

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.549/2025/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta.

[7] Az ügyészi álláspont szerint a bejelentett fellebbezések tartalmára tekintettel a felülbírálat, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésében írtakra tekintettel teljes körű.

[8] Kiemelte, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat betartva folytatta le az eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bűnügyben a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, és azokat, a vádlott tagadásával szemben értékelve állapította meg az ítéleti tényállást.

[9] A vádhatóság szerint az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást döntően megalapozottan állapította meg, azonban a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja alapján az részben hiányos. E részleges megalapozatlanság a másodfokú eljárásban orvosolható, ugyanis az ítéleti tényállás 49. pontja kiegészítésre szorul azzal, hogy a 48. pontban részletezett mulasztásával a közszolgálati tisztviselők jogállásáról szóló 2011. évi CXIX. törvény 76. § (1) bekezdés a) pontjában írt hivatali kötelességét is megszegte a vádlott.

[10] Az ügyész szerint a tényállás alapján a törvényszék okszerű következtetést vont le Terheltl vádlott bűnösségére, így felmentésére nincs alap a másodfokú eljárás során. A cselekmény jogi minősítésével szintén egyetértett az ügyészség.

[11] A fellebbviteli főügyészség szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket számba vette, az időmúlásnak azonban túlzott nyomatékot tulajdonított. Mindezek alapján álláspontja szerint a törvényszék által kiszabott, a törvényi minimumban meghatározott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés ellentétes a büntetés céljaival. Érvelése szerint e büntetés indokolatlanul alacsony a középértékhez képest és nem tükrözi az elbírált cselekmény jelentős tárgyi súlyát és a haszonhúzásra törekvő vádlott személyében rejlő magasabb társadalomra veszélyességet, így a szabadságvesztés mértékének felemelése szükséges a másodfokú eljárásban. Az ügyész a hivatali esküjével szembe helyezkedő vádlott esetében indokoltnak tartotta a foglalkozástól eltiltás büntetésnek a középértéket elérő felemelését is. Továbbá a korrupciós bűncselekmény jellege folytán a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását is szükségesnek vélte. Hangsúlyozta, hogy a törvény kötelező rendelkezésére figyelemmel a törvényszék helyesen alkalmazott a vádlottal szemben pénzbüntetést is, annak napi tétel számát azonban a törvényi maximumban (540) kell meghatározni, ezáltal mérsékelni, míg a napi tétel összegét a rendelt összeghez felemelni szükséges.

[12] Egyetértett a vagyonelkobzás alkalmazásával, és annak összegével is.

[13] Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét változtassa meg, és a vádlottal szemben felemelt tartamú, végrehajtandó szabadságvesztést és foglalkozástól eltiltást szabjon ki, a pénzbüntetés napi tételszámát a törvényi maximumra mérsékelje, míg a napi tételhez rendelt összeget emelje fel, és szabjon ki vele szemben közügyektől eltiltást is. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[14] Az ügyész jelezte, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

[15] Terhelt1 vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában az ügyész súlyosítást célzó fellebbezésének elutasítást indítványozta. Hangsúlyozta, hogy a védenca terhére megállapított bűncselekmény kizárólag tanú2n tanú vallomásán alapszik.

[16] Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében több pontatlanság van feltüntetve, többek között a 40-41. pontban, ugyanis védenca nem említett konkrét bírság összeget tanú1 gépkocsivezetőnek, illetve tanú2n nem vitatta a teherautó hiányosságait (46. pont), valamint védenca bemutatkozott és közölte jelvéyszámát is (57. pont).

[17] A védő szerint a törvényszék helytelenül állapította meg, hogy védenca 5 darab 20 ezer forintos bankjegyet vett át tanú2ntól, ugyanis ezt cáfolja, hogy nála csupán 92.000 forintot találtak.

[18] Hangsúlyozta, hogy a tanúk (elsősorban tanú2n) vallomásában rejlő ellentmondásokat az elsőfokú bíróság is észlelte. Mindezek alapján védenca bizonyítékok hiányában történő felmentését indítványozta.

[19] A nyilvános ülésen – előzetes bejelentésének megfelelően – az ügyész nem volt jelen, távolmaradása a nyilvános ülés megtartásának nem volt akadálya.

[20] A nyilvános ülésen Terhelt1 vádlott személyi körülményeiben történt változás tekintetében előadta, hogy jövedelme 100.000 forinttal nőtt. Az üggyel kapcsolatban előadta, hogy értetlenül áll a történetek előtt, ugyanis tanú2n nem megfelelő okmányokkal, és nem megfelelő gépjárművel foglalkoztatta beosztottját. Hangsúlyozta, hogy korrektül állt a gépkocsi vezetőjéhez. Kiemelte azt is, hogy nem találtak nála 100.000 forintot, amit állítólagosan kapott, és otthonról minden alkalommal pár 10.000 forinttal szokott elindulni, így 130-140.000 forintnak kellett volna nála lenni. Azt sem értette, hogy amennyiben tanú2n csalónak tartotta, akkor miért csak utólag hívott rendőrt.

[21] A vádlott védője védőbeszédében az írásban benyújtott fellebbezését teljes mértékben fenntartotta, néhány gondolatot kiemelve. Álláspontja szerint a törvényszék tényből tényre történő következtetése nem volt helytálló. Ismét kiemelte, hogy védencénél a ruházátvizsgálás során 92.000 forintot találtak, miközben tanú2n állítása szerint 5 darab 20.000 forintos bankjegyet adott át védencének. Utalt rá, hogy a helyszínen tartózkodó társa is megerősítette, hogy nem történt vesztegetés. Védenca becsületesen végezte munkáját, hozzátéve, hogy lehetséges, hogy abban hibázott, hogy nem alkalmazott büntetést. Kérdésként vetette fel, hogy mi oka lehetett tanú2nak utólag bejelentést tenni. A védő hangsúlyozni kívánta azt is, hogy védenca munkahelye azonnal megszűnt, de azóta is tisztességesen, becsületesen él feleségével és gyermekeivel, dolgozik, és büntetlen előéletű. Mindezek alapján elsődlegesen továbbra is bizonyíték hiányában történő felmentését, míg másodlagosan az ügyészi, súlyosítást célzó fellebbezés elutasítását kérte.

[22] Ezt követően a vádlott utolsó szó jogán nyilatkozott, melyben előadta, hogy 20 éve minden munkahelyén becsületesen dolgozott, és kérte, hogy családjának ne legyen problémája.

[23] A kétirányú fellebbezések a pénzbüntetés enyhítése vonatkozásában vezettek eredményre:

[24] A bejelentett perorvoslatok folytán eljárva az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását a Be. 590. § (1) (2) bekezdése alapján teljeskörűen – a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül – vizsgálta felül. Így vizsgálta a perrendi szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését, a büntetés kiszabását, valamint a járulékos rendelkezések törvényességét és az indokolás helyességét.

[25] Az eljárás kellően feszes tempóban folyt az elsőfokú bíróság előtt. A törvényszék, a 2024. június 7. napján érkezett vádirat benyújtását követően, 2024. október 15. napjára előkészítő ülést tűzött ki. A vádlott bűnösségét nem ismerte be, így az elsőfokú bíróság nyomban megkezdte a tárgyalást (7. számú jegyzőkönyv). A folytatólagos tárgyaláson (2025. február 19., és 2025. május 7.) a bíró személyében változás nem történt, a tárgyalási határnapok között hat hónap nem telt el, így az elsőfokú bíróság eljárása a perrendi szabályoknak megfeleltethető.

[26] Az elsőfokú bíróság az ügyészség által a vádiratban felajánlott bizonyítást lefolytatta, továbbá a védelem bizonyítási indítványainak is helyt adott, a bizonyítási eljárás során részletesen megvizsgálta a bizonyítandó tényeket és megfelelően ellenőrizte a vádlott nyilatkozatait, védekezési irányát.

[27] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének teljesítése után a rendelkezésére álló bizonyítási anyagot az észszerű gondolkodás szabályai szerint értékelte és mérlegelte.

[28] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat törvényesen szerezte be, ennek megfelelően a törvényes figyelmeztetések után hallgatta ki a vádlottakat, és a tanúkat, szerezte be az okiratokat (ekként: a Kormányhivatal tájékoztatásait, a motozásról készült jegyzőkönyvet, híváslistát és rendőri jelentéseket), melyeket a tárgyaláson ismertetett.

[29] Az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helytállóan állapította meg a történeti tényállást, amelyet kellően megindokolt.

[30] Terhelt1 vádlott a bűnösségét mindvégig tagadta. tanú1ral szembeni intézkedést nem vitatta, azt azonban igen, hogy a helyszínre érkező tanú2ntól pénzt kért volna, vagy vett volna át azért, hogy kötelezettségeit megszegje. Kiemelendő, hogy a vádlott személyazonosságát mindkét tanú egybehangzóan megállapította, azonosításuk során pedig feltűnő, egyedi ismertetőjegyként az arc egyik oldalán észlelhető elváltozást jelölték meg (elsőfokú ítélet [78] bekezdése).

[31] A védő fellebbezésében foglaltakra figyelemmel az ítéletábra szükségesnek tartja rögzíteni, hogy tanú2n tanú vallomásában elismerte a hullásveszély fennállását, valamint az okmányok hiányát, ugyanakkor a jármű rossz műszaki állapotát és túlsúlyosságát vitatta. A tanúk vallomásai abban is egybehangzóak voltak, hogy a vádlott jelentős összegű bírság kiszabását helyezte kilátásba (elsőfokú ítélet [80-81] bekezdései, 11. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldalának 3. bekezdése: tanú1 tanú: „Én akkor már szálltam kifelé és elkezdett pörögni a nyelve, hogy ez az autó túl meg van pakolva, hogy nincs lefedve, hogy csöpög az olaj, hogy egyáltalán hogyan van rajta műszaki. Nagyon profi módon adta elő, bele se tudtam szólni. Mentünk körbe-körbe, ötszáz milliónál tartottunk A GKI kártyára azt mondta, ez a legkevesebb. Ötszáznál tarthattunk, mondom elnézést, ötszázezer a büntetés.”, továbbá a 9. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldalának utolsó előtti bekezdése: tanú2n tanú: „Terhelt1 tovább sorolta a műszaki hiányosságokat, ekkor mondtam, hogy valami történjen, ő hangoztatta, hogy ő erről nem szeretne jegyzőkönyvet felvenni. Azt mondta, hogy rám bízsa a megoldást. Miután nem tudtam, hogy mi történjen, 100.000 forintot adtam át, 5 darab 20.000-

est, ezt csupaszon a nadrágon zsebéből vettem ki, ő ezt átvette és a nadrágja oldalzsebébe tette. Sáfrány úr ezt megköszönte és elment. Nem számolta meg.”).

[32] A feloldhatatlan ellentéteket tehát az elsőfokú bíróság meggyőző és egyben megcáfolhatatlan érveléssel vezette le. A tényállás megállapításához vezető logikai folyamatot ezekben az esetekben is érthetően és átláthatóan ismertette, így a másodfokú bíróság számára ellenőrizhető volt, hogy melyik tényt pontosan melyik bizonyítékra alapította.

[33] Ekként a törvényszék helyesen jutott arra a következtetésre, hogy Terhelt1 vádlott ráutaló magatartással, jogtalan előnyt kért tanú2ntól annak érdekében, hogy hivatali kötelezettségét megszegve a közúti ellenőrzést ne a jogszabályoknak megfelelően hajtsa végre, a feltárt szabálytalanságokról jegyzőkönyvet ne készítsen, és bírság kiszabását mellőzze.

[34] tanú2n egyértelműen nyilatkozott arra vonatkozóan is, hogy az anyagbeszerzés céljára magánál tartott 100.000 forintot átadta a vádlottnak, aki azt megszámlálás nélkül a jobb nadrágzsebébe helyezte, mely körülményt kollégája, tanúl a gépjárműben ülve, a visszapillantó tükörből történő észlelése is megerősíti.

[35] Helytállóan értékelte továbbá a törvényszék, hogy az aktív vesztegető tanú a történeteket követően azonnal, 9:09 órakor telefonon értesítette az helység2i járőrt, aki ezt követően haladéktalanul értesítette az ügyészséget, majd 12:50 órakor tartott motozás során 92.000 forintot találtak a vádlottnál. Az ítéltábla álláspontja szerint a motozás során talált pénzösszeg és az átvett vesztegetési pénz közötti eltérés a két cselekmény közt eltelt idővel, valamint a vádlott munkatársának motozása elmaradásával magyarázhatóak, e körülmények ugyanakkor a bűncselekmény megtörténtének megállapíthatóságát nem érintik.

[36] Az aktív vesztegetést elkövető tanú2nal Budapesti Regionális Nyomozó Ügyészség 2022. december 1. napján a Be. 219. §-ának (1)-(6) bekezdésében szabályozott „Megállapodás büntetőjogi felelősségre vonás elkerülésének kilátásba helyezéséről” megállapodást kötött, az általa elkövetett bűncselekmény vonatkozásában a bűnösség beismeréséről és ennek következményeiről.

[37] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének megfelelő teljesítése után a rendelkezésére álló bizonyítási anyagot a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben, az észszerű gondolkodás szabályai szerint értékelte és mérlegelte. A bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság tehát logikai hibát nem vétett és a beszerzett bizonyítékokból iratellenes, vagy az adott bizonyíték kereteit meghaladó következtetéseket sem vont le.

[38] A törvényszék ítéletében nagyjából helyes tényállást állapított meg, a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja alapján azonban az részben hiányos.

[39] Ekként a másodfokú bíróság az ítélet [49] bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott a 48. pontban részletezett mulasztásával a közszolgálati tisztviselők jogállásáról szóló 2011. évi CXCV. törvény 76. § (1) bekezdés a) pontjában írt hivatali köteleességét is megszegte.

[40] Másrészt a nyilvános ülésen előadott szerint azzal korrigálja az ítélet [5] bekezdését, hogy a vádlott havi nettó jövedelme 700.000 forint.

[41] A fentiek szerint kiegészített és pontosított tényállás már hiánytalan és egyben megalapozott, ezért a másodfokú eljárásban irányadó volt a felülbírálat során.

[42] Az elsőfokú bíróság indokolásának érdemi részét (elsőfokú ítélet [62] bekezdésétől - [101] bekezdéséig) helytállóan a vádlott tagadó vallomásának bemutatásával kezdte, majd azoknak a tanúvallomásoknak az ismertetésével, ezután az okiratoknak a megjelölésével folytatta, amelyek a vádlott védekezését teljes mértékben megcáfolták. Kitért arra is, hogy a

vallomásuk kisebb fokú megváltoztatásával élő tanúk vallomásai közül miért első nyilatkozatukat fogadta el, mely érvelés a másodfokú bíróság számára meggyőző volt (elsőfokú ítélet [89]-[94]. bekezdései).

[43] A mérlegelő tevékenysége során alapos és ésszerű indokát adta annak, hogy az ellentétes bizonyítékok közül melyiket tekintette hitelesnek, továbbá ezeket igen logikus, követhető és áttekinthető érveléssel mutatta be.

[44] Kellően részletezte, hogy Terhelt1 vádlott a Hivatal2 Közlekedésfelügyeleti Főosztályának közúti ellenőreként, mint a Btk. 451. § (1) bekezdés k) pontja szerinti hivatalos személyt milyen munkaköri kötelezettség terhelte (elsőfokú ítélet [8] bekezdésétől [25] bekezdéséig).

[45] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A védő a fellebbezésében új tényre, új bizonyítékra nem hivatkozott, bizonyítási indítványt sem terjesztett elő, ezért a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Utal rá az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a „ténybíróság”, akinek feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Ez okból utasította el az ítéltábla a védelem bizonyítási indítványait is.

[46] Az elsőfokú bíróság pedig a megállapított és irányadó tényállás alapján okszerűen vont le következtetést Terhelt1 vádlott bűnösségére.

[47] A törvényszék a vádlott terhére rótt cselekményt is helyesen minősítette.

[48] A hivatali vesztegetés jogi tárgya az állami hatalom és a közigazgatás tisztasága. Tárgya a hivatalos személynek jogtalan előny adása, vagy annak ígérete. A „jogtalan előny” lehet vagyoni, személyes, vagy akár erkölcsi is. A meghatározása bírói mérlegelés feladata, tág fogalom, amelynek lényege, hogy „jobb helyzetbe kerüljön”, aki ígéri, vagy adja. Tehát, mint ahogy jelen ügyben is, akár pénzösszeg is lehet ennek tárgya.

[49] Terhelt1 vádlott 2017. január 14. napjától a Hivatal2 Közlekedésfelügyeleti Főosztályának közúti ellenőre volt, így a Btk. 459. § (1) bekezdés 11/k. pont alapján hivatalos személy az Alkotmánybíróságnál, a Köztársasági Elnök Hivatalánál, az Országgyűlés Hivatalánál, az Alapvető Jogok Biztosának Hivatalánál, a Magyar Nemzeti Banknál, az Állami Számvevőszéknél, bíróságnál, ügyészségnél, minisztériumnál, autonóm államigazgatási szervnél, kormányhivatalnál, központi hivatalnál, önálló szabályozó szervnél, rendvédelmi szervnél, a Katonai Nemzetbiztonsági Szolgálatnál, az Országgyűlési Őrségnél, fővárosi vagy megyei kormányhivatalnál, önkormányzati igazgatási szervnél, megyei intézményfenntartó központnál vagy köztestületnél közhatalmi feladatot ellátó vagy szolgálatot teljesítő személy, akinek a tevékenysége a szerv rendeltetésszerű működéséhez tartozik. Tehát a vádlott hivatalos személyjoként járt el.

[50] A hivatali vesztegetés elfogadásának büntette úgynevezett „sajátképi” bűncselekmény, a vesztegetés passzív oldala. A hivatali visszaélés büntettségéhez hasonlóan alanya tettesként csak hivatalos személy lehet. Elkövetési magatartása a működésével kapcsolatban jogtalan előnyt kér, a jogtalan előnyt vagy ennek ígéretét elfogadja, illetve a rá tekintettel harmadik személynek adott vagy ígért jogtalan előny kérőjével vagy elfogadójával egyetért. Hangsúlyozandó, hogy a bűncselekmény megvalósulásának feltétele, hogy a hivatalos

személy a hivatali működésével összefüggésben valósítsa meg az elkövetési magatartások valamelyikét.

[51] A büntetékiszabási tényezők és a reális belső arányosság szem előtt tartásával vizsgálta meg a másodfokú bíróság a büntetés kiszabását érintő fellebbezéseket.

[52] Az elsőfokú bíróság a BK.56. véleményben foglaltaknak megfelelően vizsgálta a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket.

[53] Helyesen, csupán kis mértékben vette figyelembe enyhítő tényezőként, a vádlott büntetlen előéletét ugyanis büntetlenséget feltételező hivatásával összefüggésben követte el a terhekre rótt bűncselekményt, ezért büntetlen előélete szinte elenyészlik (56. BK vélemény II/1.).

[54] Szintén helytállóan enyhítő körülményként értékelte az eljárás elhúzódását, és az időmúlást, amely a vádlott terhére nem róható okból következett be. Enyhítő körülmény, ha a bűncselekmény elkövetésétől hosszabb idő telt el; minél súlyosabb a bűncselekmény, annál hosszabb az az idő, amely enyhítőként értékelhető. Nagyobb a nyomatéka, ha megközelíti az elévülési időt. Enyhítő körülmény, ha az elkövető hosszabb ideig állt a büntetőeljárás súlya alatt (56. BK vélemény II/10. pont).

[55] A vádlott terhére róható körülményeknek megfelelő súlyt tulajdonított, ugyanis a kiszabott büntetési nemek kellően szolgálják a büntetés célját, kifejezi az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyát, és a vádlott személyi társadalomra veszélyességét.

[56] Ekként a szabadságvesztés törvényi minimumban történő meghatározása igen méltányos, egyben elégségesnek tekinthető, így sem súlyosítására, sem enyhítésére nem látott indokot az ítéltábla.

[57] A fokozatosság elvét szem előtt tartva, az ítéltábla egyetértett a szabadságvesztés végrehajtásának – mivel a büntetés célja így is elérhető – a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján felfüggesztésére. Annak próbiaidejének, a törvényi maximumban történő meghatározása is kellően igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához.

[58] A szabadságvesztés jogszabályhelyét helyesen jelölte meg a törvényszék, melyet a másodfokú bíróság annyiban egészít ki, hogy e büntetés törvényhelyeként feltünteti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját, továbbá a Btk. 35. § (1) bekezdésének második fordulatát is.

[59] A szabadságvesztés büntetés börtön fokozatának meghatározása, továbbá – annak végrehajtása esetére – a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[60] A vádlott által előzetes fogvatartásban (bűnügyi őrizetben) töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámítása szintén törvényes, továbbá a beszámítás törvényi hivatkozásainak megjelölése is hibamentes.

[61] Az Alkotmánybíróság a 8/2015. (IV.17.) AB határozata szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, és arról ítéletében rendelkezzen. Az ítélkezési gyakorlat szerint az előzetes bírósági mentesítésre való érdemesség megítélésénél az elkövető személyiségét, az életvitelét, a bűncselekmény jellegét, az elkövetés körülményeit és annak indítóokát összevetve kell értékelni (BJD 9986).

[62] A Kúria az EBH 2018.B.13. számú határozatában ezzel kapcsolatban rögzítette, hogy az érdemesség szempontjából a bűncselekmény jellegén, a büntetés mértékén túlmenően, alapvetően a vádlott személyének jövőbeni társadalomra veszélyessége mérlegelendő, vagyis azt szükséges eldönteni, hogy a kiszabott büntetés mellett a társadalom védelme igényli-e a személyére háruló, a büntetett előlélethez fűződő hátrányos következményeket is.

[63] Mindezen szempontokat figyelembe véve a törvényszék helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt vádlott terhére megállapított bűncselekmény típusa a konkrét személyükben rejlő kockázatot mutatja, így nem érdemes az előzetes mentesítésre.

[64] Az elsőfokú bíróság által kiszabott pénzbüntetés alkalmazása is a törvénynek megfelelő. Az elsőfokú ítéletben meghatározott napi tétel száma azonban a Btk. 50. § (3) bekezdése alapján ennek törvényi maximuma 540 napi tétel, ekként a törvényszék anyagi jogszabálysértést valósított meg a 600 napi tétel meghatározásával. Az ítéltábla álláspontja szerint a másodfokon 300 napi tételre mérsékelt napi tétel szám arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel, míg az egy napi tétel összege igazodik az iratok alapján megállapítható vagyoni helyzetéhez. Ennek jogszabályhelyét azonban elmulasztotta a törvényszék feltüntetni, mely a Btk. 33. § (1) bekezdés d) pontja szerinti büntetés, melyet a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdése alapján szabható ki. Törvényes a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre átváltoztatásáról szóló rendelkezés a Btk. 51. § értelmében.

[65] Az ítéltábla a Btk. 52. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiszabott foglalkozástól eltiltást indokoltnak találta, és annak mértéke is összeegyeztethető a büntetési célokkal.

[66] Az elsőfokú bíróság által a vádlottal szemben alkalmazott vagyonelkobzásra vonatkozó rendelkezése törvényes, annak összege is pontos.

[67] Összességében a fenti indokok mellett felülvizsgált, és részben enyhített büntetés tetterányos, mely kellően kifejezi a vádlott konkrét személyi és az általa elkövetett bűncselekmény jelenleg értékelhető társadalomra veszélyességét, ezért alkalmasak a büntetési célok megfelelő érvényre juttatására.

[68] A törvényszék az eljárás alatt lefoglalt bűnjelekről ítéletében szintén törvényesen rendelkezett.

[69] A vádlott lakcímét a nyilvános ülésen bemutatott igazolványa alapján javította.

[70] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a

Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2026. év június hó 11. napján

Dr. Rédei Géza s.k., a tanács elnöke

Dr. Kertész Andrea s.k., előadó bíró

Dr. Kovács Katalin s.k., bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 15.B.54/2024/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.247/2025/8. számú ítéletében írt változtatásokkal 2026. év június hó 11. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. év június hó 11. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke